

heraf udenfor nærværende Kommissions Omraade. Efter den Kommissionen anviste Opgave kunde der kun være Spørgsmaal om at opstille rent civilretlige Bestemmelser angaaende Gyldigheden af Terminshandler. Man har imidlertid ment foreløbig at maatte lade Spørgsmaalet ligge. En almindelig Regel, hvorved Terminshandelen — eller Aftalen om Køb af Varer eller Værdipapirer til Levering paa et senere Tidspunkt, saaledes at ingen af Parterne skal kunne fordre Opfyldelse eller Frigørelse ved virkelig Levering, men begge være henviste til en Regulering efter Differencen mellem den aftalte Pris og Prisen paa Leveringstiden — uden videre erklæres for ugyldig, er utilraadelig. Ikke blot vilde en Regel af dette Indhold være forbunden med store moralske Betænkeligheder paa Grund af den Fordel, den indeholder for den illoyale Deltager paa den loyales Bekostning, men den vilde navnlig ogsaa være ødelæggende for de fuldt berettigede Interesser for den legitime Handel — Begrænsning af Risikoen m. m. — som Terminshandelen alene er i Stand til at varetage. Der kan derfor højst være Tale om indenfor visse nærmere bestemte Grænser at erklære Terminshandlerne for ugyldige. Men det er ikke lykkedes Kommissionen i denne Henseende at finde en tilstrækkelig haandgribelig og til alle Sider tilfredsstillende Grænsebestemmelse. De Erfaringer, man har fra Tyskland om Virkningen eller Virkningsløsheden af Indførelsen af særlige Registre til Optagelse af dem, der ønske at afslutte Terminshandler med civilretlig Gyldighed, friste ikke til Efterligning af dette System. Det skal ogsaa nævnes, at Spørgsmaalet om Muligheden af at opnaa en for de tre Lande fælles Lovordning paa dette Punkt for saa vidt er foregrebet, som den i 1902 emanerede norske Lov om en ny borgerlig Straffelovs Ikrafttræden allerede har truffet en Afgørelse ved sin Bestemmelse om, at ingen Forpligtelse opstaar af „Spil og

Væddemaal“, og ved sin Henførelse herunder af „Terminsspil (Differencehandel), som har et Spils eller Væddemaals Karakter“.

Af andre under 2det Punkt paa Programmet optagne Emner have ogsaa Spørgsmaalene om Vindikation af Løsøre og om Ejendomsrettens Overgang Berøring med Retsforholdet ved Køb. Det førstnævnte af disse Emner rækker imidlertid langt ud over det naturlige Omraade for nærværende Forslag og bør derfor gøres til Genstand for en samlet Behandling i hele dets Udstrækning. Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Ejendomsrettens Overgang ved frivillige Retshandler spalter dette sig paa den anden Side i en Række særskilte Spørgsmaal uden nødvendig indre Forbindelse. For saa vidt disse staa i direkte Sammenhæng med Retsforholdet ved Køb — saasom Spørgsmaalene om Tidspunktet for Risikoens Overgang paa Køberen, om Frugter af Salgsgegenstanden og om Forholdet til Køberens Kreditorer — have de fundet Behandling i Udkastet. Undtages herfra maa dog Spørgsmaalet om Retsvirkningerne af Købet i Forhold til Sælgerens Kreditorer, hvilket man har ment burde vente paa sin Løsning, saalænge der kan næres Forventning om, at et skandinavisk Samarbejde paa hele den materielle Konkurslovgivnings Omraade vil blive forsøgt. Endelig staar Spørgsmaalet om Overdragelsens Virkninger i Forhold til Trediemand i saa nøje Forbindelse med Vindikationsreglerne, at man ikke bør søge det selvstændig løst med særligt Hensyn til Køb.

Endvidere kunde der være Tale om at optage det under Programmets Punkt 5 nævnte Emne: Emission af Værdipapirer til Behandling i Sammenhæng med Reglerne om Køb. De legislative Overvejelser, som den offentlige Emission af Værdipapirer særlig fremkalder, vedrøre Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af dels at paabyde Udstedelsen af et offentligt Pro-